

RJ 26-Rep

C 27 r en l'art. 1/2 del 26 a Bellotina i 1/2 el 28 de la Bellotina

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

2a C-13 Oct. 912

Mexic D.F. 22 de setembre del 1952

Estimats pares: ja veuen que no deixem endarrerir la correspondència per cap motiu i, si Déu vol, seguirem així.

Fa quatre dies que vaig rebre carta d'en Triadú des de Londres; d'allí anirà a Paris i a finals d'aquest mes serà a Barcelona. Jo li he contestat a Paris, dient-li que vostè reberà els originals dels meus contes i que procurarà posar-se el més aviat possible en contacte amb ell. El dia 20 (dissabte) en Vidal havia d'arribar a Barcelona. Li repeteixo la seva adreça: "I.T. INFORMATION, Vergara 7, 3er. Barcelona."

Acabo de rebre la carta del Joan. La contestaré tot seguit; cada vegada el veig més assenyat i em plauen de debò el caràcter i la intel·ligència que deixen endevinar les seves lletres.

"Pont blau" ja ha sortit. Tipogràficament, un desastre, de contingut força digne i d'orientació (com ja em temia) no pas d'acord amb el que jo crec que havia d'ésser. En la secció de "Resum de premsa" i en el "Noticiari" els redactors no s'han pogut estar de fer política, quan jo opinava que ho havíem d'evitar en absolut. Segueixo creient que el principal interès d'una revista com la que ens és possible de fer, consisteix en no dificultar per cap motiu les col·laboracions que ens puguin venir de les terres de parla catalana. Així ho vaig expressar en una recent reunió (on només compartia el meu criteri l'Agustí Bartra) i vam quedar que tenien la paraula els residents a Catalunya per a deixar ben definida aquesta qüestió. Crec que vostè, pare, ha vist algun número de "La nostra revista". Les informacions de "Pont blau" tenen la mateixa orientació. ¿Vostè què opina? Quan em digui si li puc trametre o no la revista, procediré immediatament en conseqüència.

parla d'una manera tan clara i passa tan llavors que tothom s'queda sorpres. El Vidal mateix quan la va sentir pareu va dir que era un cas únic. No s'havia de notar però la terra s'una jo s'una adora. All que el fonia feliçor, n's tem ben segun el Pere i jo. S'abansa ca

seva llet. No 9.

En la darrera carta, parlava de la possibilitat d'incloure en el recull que s'intenta, contes publicats a "Meridià" i a "Mirador". Després, he recordat que en un dels premis "Narcís Oller" de la darren a època, vaig arribar a les votacions finals amb un recull (em sembla que eren vuit contes) aplegat sota el títol "L'any de la meua gràcia". Van quedar entre els meus papers aquests originals? Si es poden trobar, també em plauria que se'ls miressin. Pare: em temo que vull donar-li massa feina, però sé que, si el temps li permet, la farà de gust. Posteriorment, en Josep Maria Francès va dir-me que el jurat dubtava entre donar el premi a n'en Ferran de Pol o donar-me'l a mi, i que ell va inclinar la balança a favor d'en Ferran perquè el meu nom ja començava a ésser conegut i el d'en Ferran no ho era absolutament gens i que ell, en Francès, s'inclinava a donar tota mena d'estímul als que començaven. Això em fa pensar que, entre aquells contes meus d'aquella època, potser n'hi ha algun d'aprofitable, almenys com a representatiu d'aquell moment.

Deixo espai per la Rosa, que els explicarà coses de casa i dels nens. Rebin tota l'estimació del seu

pere

Estimats pares: la nit passada vam anar a dormir fins a un quart de nou - cosa extraordinària ja que sempre es dormia a les set del matí ja em des- perten els nens. El que va passar va ésser que el dia 16 era l'aniversari del nét del Pere i a la tarda hi vam anar a berenar amb els nens i després el Pere i la Glòria es van voler quedar a dormir a casa d'ells. Es clar, amb la Tessa només semblava que no hi hauria ningú. Té un caràcter magnífic, no molesta mai i va fent la seva brometa. Allà on anem amb ella s'emporta la simpatia de tothom. És molt retornera i carinyosa i